

HERFSTZANG

Was het een ijler schaûw uit dunner boomenloover,
Een valuer koleur van het verdorrend land,
Die mij de zege van den herfst verkondde en over
Mijn droom den dag van zijn doorschenen wolken spant?
Of was 't alleen de lucht, die, scherper dan te voren,
Een zerpen reuk van mist door zijne koelten weeft,
Nu in dien loutren aêm nog eenmaal wordt herboren
De geur van de aard', die stil naar 't naadrend sterven leeft?
Neen, mijn verlangen kan in dezen herfst niet rusten:
Der wingerd bladeren zijn rood als wijn en bloed —
Wijn, die het hart opvoert tot eindelooze lusten,
En bloed, de purpren zoen, die alle zonden boet.
En nimmer was die droom in mij zoo warm en levend,
Die streeft naar lust en zoen, die haakt naar toorts en asch,
Die koorts als van wie leegt, al-nemend en al-gevend,
Met de oogen naar den dood gericht, het laatste glas.
En als ik waak en staar in de bestarde nachten,
Hoe zwelt mijn hart naar heel die open wereld uit;
Maar aan het deinzende eind van de gedroomde prachten
Weet het den schaduwval, die alle leven sluit.
O dat onrustig bloed, dat klopt aan polse' en slapen,
En o die golf van 't donker, die mij spoelde en nam!
Ik kan niet, dézen nacht mij nederlegge' en slapen:
De dood brandt in mij als een lichtelooze vlam.